

нивытъ, на кознетворцытъ докарва богатства, слава, почести и голѣмство. Бащами на умиранье ма остави двадесетъ годишенъ, той умрѣ именно на този мой възраст, когато азъ имахъ найголѣмата му нужда. Останѣхъ единчкыйтъ покровитель на двѣтъ си сестры и на майка си. Земя немахмы, парри никакъ. Единчкото паслѣдство което ни остави бащани бѣше честното сырмашество. (дано и азъ като него да умирахъ бѣденъ и честенъ.) Тичахъ денешно да работѣхъ на людсбытъ земи съ заплаща толкози ничтожна, щото едва стигахъ да принесѣхъ сухъ хлѣбъ на слабытъ сѣщества на челядта си. Постоянно потъ ма обливаше, работяхъ, работяхъ и на другия день пакъ бѣхъ бѣденъ както въ предния. Туй трая петъ години. И слѣдовахъ да съмъ найчестныя отъ челоуѣцытъ, до когато една роднина на майка ми са помина и остави на майка ми едно лозе. Но супругътъ на умрѣлата, богатъ жителъ на града ни, ако и нашъ роднина, не искаше да испълни свещанната волѣхъ на покойната си супруга. Предлежѣше да оженихъ едната отъ сестрытъ си, която искаше единъ момъкъ, но съ условіе да земе и едно малко вѣно. Рѣшихъ са да отидѣхъ при супруга на умрѣлата ми леля, умолявахъ го, но напраздно! той оставаше непреклоненъ. Подигнахъ сѣдба, но колко ли е силенъ гласътъ на единъ обиденъ бѣденъ? Законътъ ма обидѣ; и азъ дышахъ мщеніе противъ закона. Рекохъ: «Законътъ ма обидѣ защото съмъ бѣденъ, трѣба прочее като съмъ бѣденъ да обидѣхъ и азъ закона!» Затекохъ са пакъ при супруга на умрѣлата ми леля, молихъ го, колѣнничихъ предъ него, но нищо! нищо! Бѣхъ почти полудѣлъ когато си тръгнахъ, напсувахъ го, но удържахъ рѣката си която бѣхъ подигналъ за да го ударѣхъ; върнахъ са у дома. Момкътъ който искаше сестра ми дохожда и ми казва: «пріятелю! мѣнихъ мѣніе, сестра ти не е за мене, вий не сте въ сѣстояніе да удовлетворите исканіята ми!» Иди си сбогомъ, отговорихъ му азъ. Щомъ той из-